

talán a szeme még élt: az ajtó felé tapadt várakozva. Erre odamentem az ajtóhoz és kinyitottam:

— A beteg szeretne elbúcsúzni látogatóitól! — mire válósággal félre sodortak, de láttam, hogy Leroix a második vagy harmadik sorba ügyeskedte magát. Félóra múlva Páris megtudta, hogy Voltaire úr meghalt.

— Nos — kérdeztem másnap Leroix-t, amikor felkeresett.

— Nem tudok semmi biztosat, felelte ő roppant komolyan. Kerestem a tekintetét, ő az enyémet, intettem neki s feloldoztam magamban. Nem tudhatom, mi történt benne. De ha meg akarta találni az isteni kegyelmet, az is megtalálta őt.

Igy történt. S különös, hogy noha egyikünk sem beszélt ezekről a dolgokról, mégis hamarosan egész Páris beszélni kezdte, hogy valami mégis történt, Felsőged követe azonban királyi ura ügyeinek szerezne felesleges nehézségeket, ha nyilatkozna. Hisz végeredményben mi az egész? Egy papírlap aláírására erőködő mozdulat. A többi titok marad — Arouet Francois Voltaire és a Szentháromság között. Arról, amit tettem, nyilván Felsőged is jobbnak látja nem beszélni. De — s nem mint követének, hanem mint egyik legrégebb barátjának, — megbocsájt hűség, öreg D'Argens-ának!

KELL AZ ESŐ

*Ha beborult, mért nem esik?
Hadd verje a ház tetejét!
Hüljön le a forró cserép,
Sápadjon el a tüzes ég!*

*Kell a csepp az akácfára,
Beteg karja minden ága.
Kell a napraforgószárnak,
Ne húzza fejét a bánat.
Várja a gyom — az is élne,
Lilakendős virág-féle,
Muskátlit is érte tikkad,
Kell a nap-vert aranycsíknek,
Hogy szívárványt üssön által,
Villámszikkás kalapáccsal.*

*Kell a szekér kerekének,
Széthúzzák a repedések.
Kell az ekevas elébe,
Ne csorbuljon ki az éle.
Villa-nyél is szomjan moccan,
Rászegezett acéltokban.
Kerítések töve megdől
Égre leső figyelemtől.
Kell a nedv a szűz hordónak,
Fürösztetni libatollat,
Lágy harmata asszonyhajra,
Ölelkezzék szép fonatba.*

*Csapj le eső poros fűre,
Alattomos kazal-tűzre,
Kocsinyomba fogott tócsa
Frissüljön fel riadódra.
Csurgass árkot lovak szőrén,
Zsíros kalapoknak szélén,
Örüljön a szegényember,
Sóhajtása pihenjen el.
Pettyezd ki a járdakövet,
Elevenedjék az öreg.
Aki meg a várost járja,
Gondoljon a falujára.*

*Hull az eső ritka-ferdén,
Két markomat telemerném,
Mert a cseppje kerek, fényes,
Földredobott húszfilléres.
Kisgyerekek üres vödre
Behorpad a nagy örmre,
Síkos ablak síma háta
Bizsereg a csorgására.*

*Öszecsukom az ernyőmet,
Hadd verjen rám minél többet.
Kell az eső hűvössége,
Megtisztító fürdőzésre.
Emberök közt várnak engem,
Felhőknel is fehérebben.*

Simon Emil